

ת"ד 8746/10/12 - מדינת ישראל נגד רזק עגלוני

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 8746-10-12 מדינת ישראל נ' עגלוני 6.1.14
בפני כב' הסגן נשיא יוסף ריבלין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רזק עגלוני

הנאשם

הכרעת דין

1. העובדות המוסכמות

ביום **24.4.12** נהג הנאשם רכב פרטי ללא בטוח תקף בדרך בית חנינה. רכב הנאשם פגע עם המראה במנסרה אמגד יליד 2003 (להלן - המתלונן). הנאשם לא עצר במקום והמשיך בנסיעתו.

יש הסכמה כי משהגיע לזירה שוטר המתלונן נראה רגוע (פרוט' עמ' 12 ש' 16).

יש הסכמה כי לא נמצאו במקום סימני בלימה (פרוט' עמ' 12 ש' 16).

סעיפי האישום שיוחסו לנאשם הפקרה אחרי פגיעה ונהיגה ללא בטוח חובה.

2. התשובה לאישום

הנאשם בתשובתו לאישום טען "**הילד פגע בי**". ב"כ הנאשם בתשובה מפורטת כפר בטענת המאשימה כי המתלונן חצה הכביש במעבר חציה. בנוסף הדגיש כי רכב הנאשם היה בעצירה לפני רמזור.

לגבי הנסיבות טען ב"כ הנאשם כי המתלונן "**נתקל קלות במראת הרכב השמאלית**" והמתלונן לא נחבל כלל (אף זאת בניגוד לטענת המאשימה). בנוסף טענה ההגנה כי הנאשם שאל לשלומו של המתלונן והוא ענה "**שלא קרה כלום**".

ע.ת. 1 שאדי מג'אהד לא ראה את התאונה אך שמע בלימה, יצא מחנות בה היה וראה "**ילד דרוס**" ברחוב (פרוט' עמ' 3 ש' 2, ש' 16), לדבריו הבחין ברכב שהאט קצת ונסע (פרוט' עמ' 3 ש' 20 ופרוט' עמ' 7 ש' 21).

עמוד 1

משנשאל לגבי המתלונן אמר שהיו לו כאבים (פרוט' עמ' 8 ש' 12 ופרוט' עמ' 10 ש' 22) וציין כי "קם לבד" (פרוט' עמ' 8 ש' 27). בהמשך עדותו העיד ע.ת. 1 שלא ראה הרכב משיצא מהחנות (פרוט' עמ' 9 ש' 12). בחקירתו הנגדית אישר ע.ת. 1 כי משפחתו של המתלונן כעסה כי הנאשם עזב המקום.

ע.ת. 2 אמטר אנא נסעה ברכבו של הנאשם ולדבריה המתלונן התפרץ לכביש ואת התאונה תיארה כך "לפתע הוא (הנאשם - י.ר.) בלם בפתאומיות וראיתי שהילד התחיל לבכות, אך לא נפגע פיזית, אלא רק נבהל" (פרוט' עמ' 40 ש' 11-12) ולגבי ההפקרה העידה "לא עצרנו והמשכנו לנסוע. ראינו שפיזית הוא בסדר" (פרוט' עמ' 4 ש' 12) ובנוסף העידה "הוא (הנאשם - י.ר.) שאל את הילד האם הכל בסדר..." (פרוט' עמ' 5 ש' 10).

בהתייחסה להתנהלותה אמרה "אמרתי לו (לנאשם - י.ר.) אולי היינו צריכים לעצור..." (פרוט' עמ' 5 ש' 16) ואישרה שוב כי הנאשם לא יצא מן הרכב (פרוט' עמ' 5 ש' 16) אלא המשיך בנסיעה.

משנשאלה לגבי אפשרות המגע בין הרכב למתלונן השיבה "יכול להיות שהיה מגע" (פרוט' עמ' 6 ש' 1).

ע.ת. 3 רס"ר רביע שאהין הגיש הודעת הנאשם (ת/1) וסקיצה שצורפה להודעה (ת/2).

בהודעה הסביר כי התקרב לרמזור שהיה אדום ועצר ואת התאונה תיאר כך: "ראיתי (את המתלונן - י.ר.) בורח מהילדים. הילד הגיע ופגע במראה. חזר אחורנית. אני שאלתי אותו קרה משהו והוא אמר לי שלא, הוא פגע פגיעה קלה במראה. חזר אחורנית אני שאלתי אותו קרה משהו והוא אמר לי שלא. הוא פגע פגיעה קלה במראה" (ש' 5-8). משהתייחס הנאשם לעניין ההפקרה אמר "...אני לא יכול לרדת מהרכב ובגלל שהייתי עם דגל ישראל על הרכב, פחדתי שיתקפו אותנו ויעשו משהו משום דבר, אחרי שהילד אמר לי שהכל בסדר, המשכתי בנסיעה..." (ש' 8-9).

גם הנאשם שלל חציית המתלונן בתחום מעבר חציה (ש' 18 וראה הסקיצה ת/2) ושב והדגיש כי היה בעצירה (ש' 28).

בעדותו חזר הנאשם על גירסתו כמפורט בהודעה. הנאשם ציין כי המתלונן פגע במראה וטען שלא קרה לו דבר (פרוט' עמ' 13 ש' 24) וזאת כאשר הרכב בעצירה (ש' 20).

תעודה רפואית (ת/3)

התעודה של מד"א מדברת על פגיעה מרכב "ללא כאבים ממוקדים ללא איבוד הכרה".

בתעודה הרפואית מהדסה נאמר "מתלונן על כאבים בחזה בלבד" "אין ממצאים בבדיקה גופנית, אין עדות לרעה כירורגית חריפה".

- אין מחלוקת כי היה מגע בין הרכב למתלונן.

סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה") קובע:

"נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, אשר היה עליו לדעת כי בתאונה נפגע אדם או עשוי היה להיפגע אדם...".

דרישת הסעיף אינה בפציעה שחומריתה זו או אחרת אלא בעצם הפגיעה באדם או החשש שנפגע אדם, בשונה מפגיעת נזק בלבד (ראה ע"פ 66/88 **מדינת ישראל נ' אפרתי**, פ"ד מג(1) 848, ת"ד (ב"ש) 1624/05 **מדינת ישראל נ' מרציאנו**, לא פורסם (מיום 11.11.07)). אציין כי במיוחד כשהמדובר בילד שנפגע מהרכב יש חובה מוגברת לדאוג לשלומו הגם שהוא קם על רגליו וטוען שמצבו טוב.

- אציין כי על פי חומר הראיות ובעיקר עדותה של ע.ת. 2 השתכנעתי כי הרכב היה **בתנועה**, שהרי מה היה לנאשם לבלום בפתאומיות ומדוע שמע ע.ת. 1 חריקת בלמים (אציין בהקשר כי לא תמיד מותר הרכב סימני בלימה). מהאמור עולה כי הנאשם בעודו בתנועה (אם כי ככל הנראה מהירות לא גבוהה) פגע במתלונן.

- למעלה מן הצורך אציין כי גם אם הרכב היה בעצירה בעת התרחשות האימפקט, הרי עובר לכך אין מחלוקת כי היה בנסיעה ולפיכך מתאים להגדרת תאונת דרכים. שכן תאונת דרכים מוגדרת בידי התעבורה לפי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, התשל"ה - 1975 (להלן: "**חוק הפלת"ד**") (ראה תד (אש') 2075/03 **מדינת ישראל נ' ריבקין**, לא פורסם (מיום 5.9.04)). ולפי הגדרת תאונת דרכים בחוק הפלת"ד:

"מאורע שבו נגרם לאדם נזק גוף עקב שימוש ברכב מנועי למטרות תחבורה; ... אף אם אירעו על-ידי גורם שמחוץ לרכב". (הדגשות שלי י.ר.)

גם אם ברגע התאונה היה הנאשם בעצירה אין הדבר גורע מהיות האירוע תאונת דרכים ומחייבו לעצור ולהגיש עזרה למי שנפגע מרכבו. יצוין כי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה מטיל חובה על המעורב בתאונת דרכים ללא קשר כלל לשאלה אם בשל רשלנותו הביא לתאונה. (ראה ע"פ 66/88 **מדינת ישראל נ' אפרתי**, פ"ד מג(1) 848).

- אין מחלוקת שהנאשם נטש הזירה ואף לא ירד מהרכב ומשכך אני קובע כי האשמה הוכחה ומרשיע הנאשם בעבירות שיוחסו לו (לגבי העדר בטוח אין מחלוקת).

ניתנה היום, ה' שבט תשע"ד, 06 ינואר 2014, ב"כ המאשימה עו"ד מתנאס הנאשם ובא-כוחו עו"ד מוחמד חלאילה.

חתימה